

συνειδησίην του, μὰ ἔχει νὰ κερδίῃ τόσα ἀπὸ τὴν προβατίνα !...

***

Ὁ «κουμπάρος» πονηρός, ἔφερε τὴν προβατίνα εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. ὑπουργοῦ.

Μισοπλατινῆς καὶ ὁ ὑπουργός, ἀπὸ τὸν γειτονικὸν Νομόν, πού τὸν ἐξόριζε μόνον ἓνα ποτάμι !... Ὁ κῆρ Χαράλαμπος φίλος καὶ γνωστός.

— Καλά, νὰ πῆς τοῦ Βάνη, κἀτὶ θὰ γενῆ !... Ἀλλὰ τὴν προβατίνα τί νὰ τὴν κάω, κῆρ Χαράλαμπε μου ! Γιά ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ φροντίσω ; Γιά τὴν Κυβέρνησιν ἢ γιά τὴν προβατίνα !... Ἄς εἶνε ὅμως πῆς τὸν τὸν εὐχαριστῶ καὶ μὲ ὑγεία ὁ νέος Χρόνος !... ἀλλὰ τὴν προβατίνα πού νὰ τὴν «βολέω» !... Οὔτε τὸ σπίτι, οὔτε τὸ ὑπουργεῖο ἔχει ἀλλή !... Καὶ στὴν Ἀθήνα, καθὼς ξέρεις, λειβάδια δὲν ὑπάρχουν !...

— Καὶ δὲν τὴν στέλλεις στὴν πατρίδα σου !... Κάποιον θὰ ξερῶ ὁ Δήμαρχος νὰ τοῦ τὴν δώσῃ, μαζὶ μὲ τὰ δικὰ του «πράγματα» !

— Μωρὲ νὰ μὰ ἰδέα ! Μπράβο.
Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα, ἡ προβατίνα διηυθύνετο εἰς τὴν πρωτεύουσα τοῦ Δήμου τῆς πατρίδος τοῦ κ. ὑπουργοῦ.

— Ἐχομε λίγα «κλατασάρια» ἐδῶ, εἶπεν ὁ Δήμαρχος ἅμα τὴν ἔλαβε. Ἦταν ἀνάγκη νὰ μὰς στείλῃ καὶ ἄλλα ὁ κύριος ὑπουργός !... Δὲν ἦταν πιότερ ἄλλο στὴν Ἀθήνα νὰ μὰς στείλῃ !...

— Θὰ σοῦ τὴν στέλλει φαίνεται γιά τὴν καλὴ χρονιά, τοῦ εἶπεν ὁ κλητήρας πού τὴν ἔφερε.

— Δὲν μούστελεν τὴ δοῦλα του, πού εἶνε καὶ κομμάτι !... Αὐτὴ τί νὰ τὴν κάω !... Νά, μὰς ἔφαγε ὅλες τὶς περιπλοκάδες τῆς αἰλῆς, καὶ τὰ λαζανιά τοῦ κήπου !...

— Καὶ δὲν τὴν στέλλεις στὸν Ταγματῆκα, τὸν κουμπάρου σου, πού ἔχει καὶ τὰ δικὰ σου «μανάκια», νὰ τὴν βάλῃ στὸ κοπάδι, καὶ ἄς βροῖσεται !... τοῦ λέγει ὁ Γραμματέας τοῦ Δήμου.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ προβατίνα βρέθηκε μὲ τοὺς παλῆους συντρόφους τῆς, στοῦ Χριστοῦ Ταγματῆκου τὸ κοπάδι, τοῦ πρώην κυρίου καὶ κατόχου τῆς...

— Βρὲ τὴν βροῖκατε, οὐρὲ !

— Οὐ κύριους ὑπουργούς τὴν ἔστειλε !...

— Μωρὲ μπράβου !... Νὰ τί πὰ νὰ πῆ νὰ ἔχῃς δικὸ σου ὑπουργό ! Νὰ ζήσῃ ἡ Κυβέρνησίς μας !... Νὰ ἀστυνομία μὴ φορὰ ... Εὐχαριστῶ πουλὺ, νὰ πῆς στοὺν κύριον Δήμαρχου !...

Καὶ ἀμέσως, διηυθύνθη εἰς τὸν δικολάβου τοῦ χωριοῦ, νὰ τοῦ συντάξῃ τὸ εὐχαριστήριον τηλεγράφημα, πρὸς τὸ ἀγρυπνοῦν καὶ πατάσσαν Κράτους !

«Σῆμας ὁ λαὸς τῆς Παλαιᾶς Κασθίας καὶ τὸν περιχώρου, εὐγνωμονεῖ λαοφίλῳ Κυβερνήτῃ, δι' ἄμειον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐξέλιξιν ἀνακληθῆναι καὶ ἐκλιθεῖσας ζωοκλοπῆς, ἐλατῶν εἰς ταχεῖα καὶ παραδειγματικὴν τιμωρίαν τὸν ἐνόχον.»

Ἰδιωτέρως δὲ λαορευντῶν τῆς ὑπουργοῦ, τιμῶντα γενέτειραν καὶ ἀποστειλαντα τεκμήριον ἐγγλήματος, δι' ἐξόδου Κράτους. Ἀποστείλατε παρακαλοῦμεν καὶ «ζυγοῦρι» διὸτι λαὸς ἀνυπομονεῖ.»

Ὁ κ. ὑπουργός μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα, ἔτριβε τὰ μάτια του. — Τὶ νὰ καλὸ ἐκάναμε πάλι στὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν... τὸ γνωρίζουμε !

Βλέπων δὲ ὅτι ὁ λαὸς, ἀπαιτεῖ νὰ τοῦ στείλουν καὶ «ζυγοῦρι» καὶ μὴ ἔννοον, ἔξενε τὸ κεφάλι του :

— Τὸν Ζυγοῦρι ; Ποῦν Ζυγοῦρι ; Κανένα τμηματάρχη θέλουνε καὶ δὲν ξέρουν τ' ὄνομά του... Καμμιὰ ἐπιζωστία πάλι θὰ τοὺς θέρσειε...

Καὶ πέταξε τὸ τηλεγράφημα εἰς τὸ καλάθι !

Σταμ. Σταμ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀπὸ μίαν ἐνδιαφέρουσαν πραγματείαν τοῦ ἱατροῦ Χ. Π. Κορύλλου περὶ τῶν Πατρῶν ὑπὸ φυσικὴν καὶ ἱατρικὴν ἐποψίν ἀποσπῶμεν τὰς κατωτέρω πληροφορίας περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως αὐτῆς :

« Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν κατὰ τὸ ἔτος 1820 ἀριθμοῦσε κατὰ τὸν Πουκεβίλ 12,000 Ἑλλήνων, 4,000 Τούρκων καὶ 17 οἰκονομίας Ἑβραίων, λείψανα τῆς ἰσραηλιτικῆς ἀποικίας τῆς ἐγκατασταθείσης εἰς Ἀχαΐαν ἐπὶ βασιλείας Σελεῦκου τοῦ Νικάνου. Κατὰ τὸ ἔτος 1828, οἱ κάτοικοι τῶν Πατρῶν, μόλις ὑπερέβαιναν τὰς 4,000. Κατὰ τὸ ἔτος 1868 οἱ Πάτριαι ἀριθμοῦσαν 19,000 κατοίκων, κατὰ δὲ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1879 ἐφθάναν τὰς 24,993. Σήμερον τέλος ἔχουν 70 χιλιάδας κατοίκων.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

«Μεταξὺ τῶν διασωθέντων ἀνεκδότων τοῦ μακαρίου Πλάτωνος Ροδοκανάκη, τοῦ τόσο προόρου γαδέντος ἐκλεκτοῦ καὶ αἰσθητικοῦ λογιῶν, εἶνε καὶ τὸ κάτωθι «πρωτοχρονιατικὸ» περὶ τῆς πόλιν, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφει «Συμφωνίαι». Ἐντυχῆς τὸ «Μπουκέτο» διὰ προσφέρει, ὡς δῶρον σήμερον, εἰς τοὺς ἀναγνώστας του, τὸ ὅρατον, πρῶτα, αὐτὸ κομμάτι.»

Πρῶτ

(Ἔξω δὲν πέφτει χιόνι. Οὔτε ὁ βροιάς φύσκει. Μόλις τὸ ἄν ἄκουσα, μέσα στοῦ μισοζῦπνιό μου, καμπάνες νὰ γλυκολαλοῦν κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὶς μεταλλικῆς των, στὴν πρωτοχρονιά, δοξολογίαι. Μέσα στὶ κοιλώματα τῆς συννεφιάς στά βροχία καὶ στά σπῆλαιά της τὰ ἀέρια, ἡ γλαλοῦ τῶν ἡχῶν ἀντιχεῖ, πλαταίνει καὶ ξαπλώνεται. Καὶ κάθε βουερό ζεφονίον, ὅταν ξαναγορᾷ στὴ γῆ ἀπὸ τὸν αἶνα, σὺν ζωνανῇ ἀπὸ κανένα πνεῦμα ἐρχεται γιά νὰ μοῦ εὐαγγελισθῇ τὸ «χαῖρε» τ' οὐρανοῦ.

— Θυμῆσον τὰ παλιὰ, τὰ περασμένα.....)

Τὶ εὐτυχία ! Τὶ χαρὰ ! Νὰ με καὶ πάλι πάνω στὸν μεγάλο καναπέ. Τὰ ναυτικά μου ὀλοκαίνουρα, καὶ ὁ κολλάρου ὁ γλαυκός ἐνα κομμάτι οὐρανό, στὸν ὄμο μου οἰγμένος. Ὁ παπούς μου καθάει ζοντὰ στὴ σόμπα καὶ κυτᾷ τὴν φλόγα, σὺν νὰ θέλῃ νὰ ρουφήξῃ τὴν χρυσὴ τῆς θέρη. Ἀκούω τὴν μητέρα μου, νὰ διδῇ στὴ μαγειρίσα, τὶς τελευταῖες ὀδηγίαι, γιά τὸ ψήσιμο τοῦ γάλου. Τοῦ πατέρα μου, τὰ βήματα, βραεῖα βροντᾶνε ἀπὸ πάνω. «Ἐπειτα μεσ' ἀπὸ τὴν κουζίνα ἄρχισε ν' ἀκούεται ἓνα μαχαίρι, σὺν νὰ ἤθελε νὰ σφίξῃ ὅλες τὸν παιδιῶν τὶς κοιλίας. Σφίγγω τὴν δικιά μου, πάνω στὴν καρδιά μου καὶ ὁ κόκκινός της σκουφός, φαίνεται νὰ προσπαθῇ ν' ἀφίση πάνω 'κεῖ, μὰ ὀλοστρόγγυλη πληγῇ, σὺν παπαρούνας φύλλο....

Μεσημέρι

(Ἐλάτε τώρα σεῖς παλιῆς μου θυμῆσαι. Εἶν' ἡ καρδιά μου διωασμένη γῆ. Σύννεφα σεῖς, βροχὴ σκορπίζετε ἐπάνω τῆς τῆς εὐτυχίας μου καὶ τῆς χαρῆς πού ξατμισθῆσαν.

Ἄπ' τὸν ἁγιασμό σας τοῦτο, θὰ βλαστήσῃ πάνωθὲ τῆς, μὰ ὀνειρομένη ἀνοιξί.)

Μοῦτε πῶς μ' ἀγαπᾶ... Εἶνε πρωτοχρονιατικὸ τὸ δῶρο τῆς. Καὶ τὰ ξανθὰ τῆς τὰ μαλλιά κυματιζοῦμενα κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινον σκουφί, πού συνηθᾷ νὰ φορᾷ, μὴ λένε κ' αὐτὰ τὸ ἴδιο, ὅταν ἀνεμίζονται στῆς λέξις τοῦτης τὸ ρυθμῶ.

Ἀπόγευμα

(Βρέχει τοιγύρω μου, βροχὴ χαρούμενη. Ἡ ἁγία Ζώνη ἀπὸ πάνω μου γεμμένη σέρνει ἀστραπέδες. Βέλη χρυσᾶ, ἢ ἀστραπέδες, τὸ στήθος μου χτυπάνε. Πόσο γλυκὴ εἶνε ὁ πόνος τῆς ἀνάντησης.

Χαρούμενη βροχὴ, τοιγύρω μου χορεύει. Πέφτει καὶ χιλιάζι στρογγυλὸ ἴδιο μαργαριτάρι. Νάνα τάχατες σὺν τὰ κουφέτα πού ραντίζουν κάποιον μυστικὸ στεφάνωμα ;

Γιατί στὴν ἀγκαλιά μου νὰ μὴ σφίξω, γιά νὰ ναῖκα μου κ' ἐγὼ τὴν Εὐτυχία !)

Εἶναι τῶρα παιὰ δικὴ μου ἡ Ζωή. Τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλάκι σὺβει πάνω μου καὶ μὲ κυτᾷ με λαορεῖα, νὰ μοῦ εὐχρῆ εὐτυχισμένα χρόνια. Φέρνει καὶ τὴν κόρη μας, μικρὴ μπεμπίσα, Μποτισίλλιας εἰκόνα, ἀγγέλου πρόσωπο.

Μόρω πού φορεῖ ἓνα σκουφάκι κόκκινον....

Βράδυ

(Θυμᾶμαι τὰ παλιὰ τὰ περασμένα.

Τὴν ὥρα πού οἱ ἡχοὶ γέρουνε βαρεῖοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, σὺν αὐτὰ χαλκὰ γιγάντια λουλούδια καὶ σκορπίζουν θυμιάμα. Λῆς καὶ πῶς οἱ καμπάνες σὺν γλυκολαλοῦν τὴ δοξολογία τῆς πρωτοχρονιάς, οἰχνοῦνε μέσα στῶν συννεφῶν τὰ κοιλώματα, τοὺς ἡχους των γιά σπόρο. Καὶ ἔτσι ἀπὸ κεῖ βλαστάνουν τὰ λουλούδια, τὰ γιγάντια, τὰ χάλκινα λουλούδια.

Αὐτὰ ὅλα σὺν μεσ' στοῦ μισοζῦπνιό μου μόλις νὰ τ' ἄκουσα. Βορριάς δὲν φύσαγε ἔξω. Οὔτε χιόνι ἔπεφτε.)

Εἶμαι παπούς. Κοντὰ στὴ σόμπα κουβαριάζομαι. Κυτᾷ τὴ φλόγα τῆς. Τὴν κόρη μου ἀκούω στὴ μαγειρίσα νὰ δίνῃ ὀδηγίαι γιά τὸ ψήσιμο τοῦ γάλου. Ὁ ἐγγονός μου μὲ τὰ ναυτικά του, εἶνε ξαπλωμένος πάνω σ' ἓνα καναπέ. Σφίγγει μεσ' στὴν ἀγκαλιά του μὴ μεγάλην κουζίλα, μ' ἓνα κόκκινον σκουφί.

— Θεέ μου, πῶς μοιάζει τῆς δικῆς μου, ὅταν ἤμουνα μικρὸ παιδί !... Εἶνε καὶ τὸνα μάτι τῆς ἀπὸ τὸ ἄλλο μεγαλύτερο....

† Πλάτων Ροδοκανάκης

Δὲν μούστελεν καλλίτερα τὴ δοῦλα του !

